

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobce: **M. F.**, zast. Mgr. Ing. Kateřinou Šilerovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 912/10, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení: obec Čechelice, se sídlem Všetatská 41/1, Čechelice, zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2024, č. j. MZP/2024/210/778, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2025, č. j. 41 A 58/2024-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal žádost o povolení výjimky dle § 56 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZoPK“), ze zákazů uvedených v § 50 odst. 2 téhož zákona. Cílem záměru bylo dokončení sanace a rekultivace dobývacího prostoru Čechelice.

[2] Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) nejprve rozhodnutím ze dne 16. 4. 2020 povolil žalobci výjimku dle § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a c) ZoPK pro zvláště chráněné druhy živočichů. Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZNŘ“) se proti

tomuto rozhodnutí odvolala. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2020 zrušil rozhodnutí krajského úřadu a věc mu vrátil k novému projednání.

[3] Žalobce v rámci nového řízení požádal o jeho přerušení z důvodu doplnění žádosti o nové biologické hodnocení dle § 67 ZoPK. Žalovaný řízení přerušil do doby doplnění žádosti, nejvýše však do dne 31. 12. 2023. Po doložení biologického hodnocení žalovaný dne 31. 10. 2023 vyrozuměl účastníky o pokračování v řízení. Připojil rovněž výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tuto možnost využila pouze OZNŘ vyjádřením ze dne 13. 12. 2023. Přílohou jejího podání bylo také odborné posouzení Ing. P.

[4] Krajský úřad následně rozhodnutím ze dne 18. 12. 2023 nepovolil žalobci výjimku dle § 56 odst. 1 ZoPK. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které žalovaný zamítl v záhlaví citovaným rozhodnutím.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji následně postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Krajský soud nejprve vyvrátil žalobcovy argumenty ohledně neurčitosti výrokové části rozhodnutí žalovaného. Z výrokové části ve spojení s odůvodněním napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí *Krajského úřadu Středočeského kraje*, a nikoliv jiného krajského úřadu.

[6] Krajský soud dále reagoval na žalobcovu námitku, že neměl ve správním řízení možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí krajského úřadu. Z žalobní argumentace nebylo zřejmé, zda žalobce shledával vadu řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu v tom, že nemohl reagovat na vyjádření OZNŘ či na odborné posouzení Ing. P., jež bylo jeho přílohou. Dle krajského soudu vyjádření OZNŘ nebylo podkladem rozhodnutí ve smyslu výše citovaného ustanovení správního řádu. Jednalo se o procesní postoj účastníka řízení. Krajský úřad z něj nečinil žádná skutková zjištění. Ve svém rozhodnutí jej zmínil pouze proto, aby zdůvodnil, proč se s ním podrobněji nevypořádával. OZNŘ navíc ve vyjádření nevznesla žádné nové argumenty a žalobce na ně mohl reagovat následně v odvolacím řízení, což neučinil.

[7] Krajský soud přitom vycházel z judikatury NSS, podle které nejde o vadu řízení v případě, že správní orgán určitý dokument či důkaz jako podklad rozhodnutí vůbec nepoužije, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, č. 3343/2016 Sb. NSS, bod 30. Žalobcovu argumentaci, že vyjádření byla způsobilá ovlivnit rozhodování krajského úřadu, označil krajský soud za zcela obecnou. Není úlohou krajského soudu ji za žalobce domýšlet. Z rozhodnutí krajského úřadu žádné takové skutečnosti nevyplynuly.

[8] V rámci dalšího žalobního bodu žalobce namítl, že krajský úřad rozhodl v době před uplynutím jím stanovené lhůty na doplnění žádosti, jež měla uplynout dne 31. 12. 2023. Dle krajského soudu je ze správního spisu zřejmé, že žalobce žádost doplnil a žalovaný dal usnesením o pokračování v řízení účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Důvodem nepovolení výjimky dle příslušných ustanovení ZoPK nebylo nepředložení chybějících podkladů. Taková situace by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Dle

pokračování

krajského soudu však byla rozhodnutí správních orgánů postavena na tom, že z předloženého hodnocení vlivu z července 2023 vyplynula existence jiného uspokojivého řešení (nulové varianty). Žalobcův záměr byl navíc v rozporu s územním plánem Čechelíc. Neprovedení dalšího dokazování a následné zamítnutí žádosti krajský soud označil za hospodárný a předvídatelný výsledek řízení. Lhůta do dne 31. 12. 2023 byla formulována jako nejzazší termín pro doplnění žádosti, nikoliv jako záruka, že nebude o žádosti rozhodnuto dříve než po tomto datu. Krajský soud pouze krajskému úřadu vytkl, že po formální stránce měl výzvu opřít o § 45 odst. 2 správního řádu, nikoliv o jeho § 37 odst. 3.

[9] Krajský soud potvrdil, že krajský úřad důvodně přerušil řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Řádně o tom informoval účastníky řízení. Po obdržení hodnocení vlivu z července 2023 správně účastníky vyrozuměl o pokračování řízení. Posouzení odpadnutí překážky pro přerušení řízení bylo výhradně na krajském úřadu. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce byl sám přesvědčen o odstranění vad žádosti. Vydání rozhodnutí tak dle krajského soudu nebylo pro žalobce překvapivé. Byl řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nic však ani v odvolacím řízení nedoplňl. Namítal-li dále žalobce, že telefonoval s úřednicí krajského úřadu a sdělil jí, že plánuje požádat o prodloužení lhůty, krajský soud toto tvrzení považoval za nový žalobní bod vymezený až v replice. Nepřihlížel k němu z důvodu jeho uplatnění po uplynutí lhůty k podání žaloby.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Zaprvé stěžovatel krajskému soudu vyčítá, že nesprávně posoudil povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný především stěžovateli nepředložil vyjádření OZNŘ ze dne 13. 12. 2023, ani odborné posouzení Ing. P. přiložené k tomuto vyjádření. Žalovaný byl s těmito podklady obeznámen a mohl jimi být ovlivněn, přestože tvrdil, že z nich formálně nevycházel. Žalovaný neposkytnutím těchto podkladů porušil čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Odkázal přitom na rozsudek NSS č. j. 1 As 101/2009-89.

[12] Zadruhé žalovaný postupoval rozporně se zásadou legitimního očekávání a dobré správy, vydal-li napadené rozhodnutí již dne 18. 12. 2023, ačkoliv stěžovateli dříve stanovil lhůtu k doplnění žádosti do 31. 12. 2023. Důvodně tak očekával, že nebude rozhodnuto dříve, než mu uplyne tato lhůta. Dle rozsudku NSS č. j. 5 As 43/2012-45 je vydání rozhodnutí bez poskytnutí slíbené lhůty zásahem do práva na obhajobu. Jedná se o vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[13] Zatřetí stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Údajně se nevypořádal s klíčovými žalobními námitkami. Zejména s tím, zda vyjádření OZNŘ a odborné posouzení Ing. P. byly novými podklady. Krajský soud se dále nezabýval jejich možným dopadem na vydání rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu je v klíčových bodech nedostatečně odůvodněn. Nedostál tak požadavkům na odůvodnění dle rozsudku NSS č. j. 4 As 3/2003-55. Závěrem navrhuje, aby NSS zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a OZNŘ

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí se stěžovatelovým tvrzením ohledně nesplnění povinnosti dle § 36 odst. 3 správního řádu. Všichni účastníci řízení byli řádně vyzváni k vyjádření se k podkladům. OZNŘ se k podkladům vyjádřila. Stěžovatel nikoliv. Vyjádření OZNŘ je nutné vnímat jako postoj účastníka řízení, nikoliv jako podklad pro rozhodnutí. Odborné posouzení Ing. P. bylo sice zařazeno do správního spisu, krajský úřad ho však nijak věcně nevyužil. Citované ustanovení správního řádu tak nebylo porušeno. Odkázal na judikaturu NSS, dle níž nejde o vadu řízení v případě, kdy správní orgán určitý dokument jako podklad rozhodnutí vůbec nepoužije (rozsudek NSS č. j. 6 As 73/2015-40). Na jedné straně je třeba chránit práva účastníků na seznámení se se všemi podklady. Nelze však tato procesní práva uplatňovat samoúčelně. Žalovaný souhlasí s krajským soudem, že postup krajského úřadu, resp. žalovaného nezpůsobil nezákonnost rozhodnutí. Stěžovatel nijak nespecifikoval, jaký dopad do jeho procesních práv mělo neseznámení se s danými podklady. Povinnost tvrdit a doložit tyto skutečnosti ležela na stěžovateli (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78). Žalovaný dodal, že uvedené vyjádření nemohlo ovlivnit výsledek správního řízení. Je zjevné, že krajský úřad posouzení Ing. P. nijak nevyužil. Pro nepovolení výjimky dle § 56 odst. 1 ZoPK bylo totiž rozhodující, že záměr byl mimo jiné v rozporu s územním plánem obce Čechelice. Krajský úřad tak mohl nepovolit výjimku bez dalšího.

[15] Druhou stěžovatelovu námitku považuje za zcela účelovou. Krajský úřad řízení přerušil dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu do doby doplnění žádosti o biologické hodnocení, nejpozději do 31. 12. 2023. Domníval-li se stěžovatel, že byla porušena jeho procesní práva, měl možnost se vyjádřit ve chvíli, kdy byl vyrozuměn o pokračování řízení a řádně poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný je dále přesvědčen, že se krajský soud s žalobní argumentací řádně vypořádal. Stěžovatel pro účely povolení výjimky neprokázal, že je požadovaná činnost realizována ve veřejném zájmu převažujícím nad zájmem na ochranu přírody. Žalovaný proto navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[16] OZNŘ ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poznamenala, že krajský soud se údajným porušením práva vyjádřit se k podkladům podrobně zabýval v bodech 21 až 29 napadeného rozsudku. V bodě 26 uvedl, že vyjádření OZNŘ bylo pouze procesním vyjádřením reagujícím na výzvu krajského úřadu dle § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský úřad jej v napadeném rozhodnutí zmínil jen v tom smyslu, že bylo v rámci řízení uplatněno. I bez něj dospěl k závěru o nemožnosti udělení výjimky pro rozpor s územním plánem a pro neexistenci jiného veřejného zájmu. K posouzení Ing. P. se krajský úřad nevyjádřil. Stěžovatel dle OZNŘ namítané nesprávné právní posouzení otázky krajským soudem nijak blíže neodůvodňuje. Napadený rozsudek nepovažuje za nepřezkoumatelný. I přes obecnost žalobních tvrzení se s nimi krajský soud řádně vypořádal. OZNŘ souhlasí, že postup krajského úřadu nebyl pro stěžovatele, ani další účastníky řízení, nijak překvapivý. Krajský soud se v bodech 30 až 44 rozsudku podrobně věnoval otázce vydání rozhodnutí krajským úřadem před uplynutím stanovené lhůty pro doplnění žádosti. Plně se tak ztotožňuje s odůvodněním krajského soudu a navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek.

[18] Z konstantní judikatury NSS plyne, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (rozsudky NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, či ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020-37). K obecnosti formulace žalobních bodů se opakovaně vyjadřoval rozšířený senát (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS) a tyto závěry lze vztáhnout také na formulaci kasačních námitek. Námitkové body musí konkrétně mířit proti napadenému rozhodnutí a dostatečně jasně uvádět argumentaci mířící proti závěrům krajského soudu. Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor.

[19] NSS se předně zabýval přípustností kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak mohl učinit. Z textu daného ustanovení je také zřejmé, že brání i uplatnění jiných námitek než těch, které byly včas uplatněny v řízení před krajským soudem, pokud je stěžovatel mohl uplatnit již v řízení před soudem prvního stupně (rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008-39).

[20] NSS navíc připomíná, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů. V souladu s dispoziční zásadou, kterou je řízení o kasační stížnosti vedeno, je stěžovatel povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozsudku krajského soudu, a kvalifikovaným způsobem s nimi polemizovat (rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003-40, č. 113/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[21] Stěžovatel ve své druhé kasační námitce vytýká žalovanému, že jednal rozporně se zásadou legitimního očekávání, vydal-li své rozhodnutí před uplynutím dříve stanovené lhůty k doplnění žádosti. Žalovaný rovněž pochybil, nepředložil-li stěžovateli vyjádření OZNŘ ze dne 13. 12. 2023 a odborné posouzení doc. P.

[22] NSS konstatuje, že výše uvedené námitky jsou nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel obsahově totožné námitky uplatňoval již v žalobě a nyní v rámci druhého a částečně prvního bodu své kasační stížnosti nijak nezpochybňuje závěry vyslovené v rozsudku krajského soudu, který se s nimi náležitě vypořádal. V bodech 30 až 43 napadeného rozsudku uvedl, že stanovená lhůta 31. 12. 2023 byla formulována jako nejzazší termín k možnému doplnění žádosti, nikoliv jako záruka, že nebude před jejím uplynutím ve věci rozhodnuto. Vydání rozhodnutí pro něj nemohlo být překvapivé, jelikož byl řádně poučen o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Stěžovatel si byl navíc z komunikace s krajským úřadem po doplnění podkladů vědom odpadnutí překážky, pro kterou bylo řízení dříve přerušeno. Mohl tak očekávat, že o jeho žádosti již bude věcně rozhodnuto.

[23] Krajský soud se zejména v bodech 23 a 25 rozsudku vypořádal také s otázkou nepředložení daných vyjádření OZNŘ stěžovateli. Dospěl k závěru, že krajský úřad nepochybil, nepředložil-li stěžovateli podané vyjádření OZNŘ, včetně jeho přílohy. Z výzvy krajského úřadu navíc bylo zřejmé, že ukončil shromažďování podkladů a umožnil účastníkům řízení se s nimi seznámit. Stěžejní skutečností však je, že obě vyjádření vůbec nebyla podkladem rozhodnutí krajského úřadu či žalovaného ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. S těmito závěry krajského soudu stěžovatel nijak nepolemizuje. Tyto kasační námitky jsou tak dle NSS nepřipustné.

[24] NSS nyní přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[25] Napadený rozsudek je dle stěžovatele nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud nevěnoval otázce, zda dokumenty předložené OZNŘ a posouzení Ing. P. představovaly nové podklady a zda měly dopad na rozhodnutí krajského úřadu. Celkově poté považuje odůvodnění krajského soudu za nedostatečné.

[26] NSS se stěžovatelovou argumentací nesouhlasí. Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Z rozsudku je zřejmé, že se krajský soud přezkoumatelně vyjádřil ke všem vzneseným otázkám. Konkrétně tak učinil v bodech 26 až 28 rozsudku. Pro přehlednost lze odkázat na konkrétní citaci bodu 28 odůvodnění krajského soudu, v němž uvedl, *„že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by jakékoliv z těchto vyjádření mělo vliv na rozhodnutí krajského úřadu, tím méně na zjištění skutkového stavu (což je z hlediska zajištění práva účastníka podle § 36 odst. 3 správního řádu rozhodující, viz opět citovaný rozsudek NSS č. j. 10 As 122/2024-60). Pokud měl žalobce za to, že prvostupňové rozhodnutí bez opory v jednom z těchto vyjádření z nějakého důvodu (skutkově) neobstojí, měl (a mohl) se vůči němu konkrétně vymezit. To v odvolání ani nyní v žalobě neučinil a není na soudu, aby za něj domýšlel žalobní argumentaci.“* NSS odkazuje rovněž na shrnutí v bodě 42 napadeného rozsudku, kde krajský soud dále uvedl, že *„vyjádření Čechelice nebylo podkladem rozhodnutí a z vyjádření Ing. P. správní orgány nevycházely – nelze se tedy odvolávat na to, že na tyto listiny chtěl žalobce nějakým způsobem reagovat a neměl k tomu dostatečný časový prostor (ten ostatně měl minimálně v odvolacím řízení a ani v něm nic nedoplnil).“*

[27] V kontextu celého odůvodnění z napadeného rozsudku plyne, že vyjádření OZNŘ ani přiložené posouzení Ing. P. nepředstavovalo nové podklady. To ostatně výslovně potvrdil krajský soud v bodě 26, podle něž *„argumenty pro nepovolení výjimky ze strany krajského úřadu sice byly podobné jako ty, které vznesly Čechelice (existence nulové varianty jako jiného uspokojivého řešení a rozpor s územním plánem), v řízení však rovněž nebyly ničím novým. Čechelice na obojí poukazovaly dlouhodobě (viz např. již vyjádření ze dne 12. 12. 2019 či odvolání ze dne 7. 5. 2020). Nehledě na to, že na ně žalobce mohl věcně reagovat v odvolání (což neučinil).“* Z výše uvedeného plyne, že krajský soud vhodně reagoval na všechny stěžovatelovy námitky.

pokračování

[28] Zbývá posoudit poslední kasační námitku. Stěžovatel v ní vyčítá krajskému soudu nesprávné posouzení povinnosti krajského úřadu dle § 36 odst. 3 správního řádu, tedy povinnost umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[29] Podle ustálené judikatury je smyslem § 36 odst. 3 správního řádu především poskytnout účastníkovi správního řízení možnost sdělit správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán v řízení shromáždil (rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003-61, č. 958/2006 Sb. NSS). Podle rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, č. 303/2004 Sb. NSS, si účastník řízení „*sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.*“ Porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (rozsudky NSS ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80, nebo ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS).

[30] NSS konstatuje, že tato námitka se do značné míry prolíná s již dříve uplatněnými žalobními námitkami. I v této části lze proto plně odkázat na odůvodnění krajského soudu. Žalovaný účastníky řízení řádně poučil o pokračování v řízení a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Jde k tíži samotného stěžovatele, nevyužil-li této možnosti. NSS potvrzuje, že nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. V takto omezeném přezkumném rámci se NSS ztotožňuje se závěry, k nimž dospěl krajský soud a žalovaný.

[31] Závěrem a pouze okrajově NSS poznamenává, že kasační stížnost obsahuje zcela nepřiléhavé citace jeho judikatury. Stěžovatel v textu shrnuje podstatné právní závěry NSS a k tomu příkládá č. j. celkem tří rozsudků. Stěžovatel však cituje rozsudky, které buďto nekorelují s uvedenými právními závěry NSS, anebo pod uvedenými č. j. nelze konkrétní rozsudky NSS vůbec dohledat.

[32] Kupříkladu pod spisovou značkou v prvním bodě kasační stížnosti, citovanou jako *rozsudek NSS č. j. 1 As 101/2009-89*, je ve skutečnosti evidováno usnesení o zastavení řízení pro opožděnost ze dne 6. 1. 2010, č. j. 1 As 101/2009-141. Jde tedy o zcela mimoběžný odkaz. Ve druhém bodě je uvedena opět chybná citace rozsudku. Mělo by se pravděpodobně jednat o rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 43/2012-40, nepřesně označený jako *rozsudek č. j. 5 As 43/2012-45*. Dohledaný rozsudek se však týká nemožnosti přezkumu vyřízení stížnosti odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody. Poslední stěžovatelem citovaný *rozsudek č. j. 4 As 3/2003-55* má být patrně rozsudek ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 As 3/2003-34, ten se však obsahově nijak nevěnuje otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž rozdělení věcí na soukromoprávní a veřejnoprávní. Závěrem je třeba zdůraznit, že nepřiléhavé citace judikatury samy o sobě nejsou vadou kasační stížnosti. Jde spíše o jeden z indikátorů svědčících o celkové kvalitativní úrovni posuzované kasační stížnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační

stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[35] Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady, a proto NSS podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. srpna 2025

Pavel Molek
předseda senátu